

KRISTUS KUOLEMAN VALTAKUNNASSA

Pekka Ervastin esitelmä 9.12.1928

Viime kerralla puhuttiin n.s. suuremmista mysteeriosta, niistä, joita aina pitkin vuosituhansia on pidetty salassa, ehkä meidän täytyy lisätä, ihmisten ajatuksilta ja järjeltä salassa. Meidän järkemme ei ole voinut niitä käsittää ilman pitkää, edelläkäyvää kasvatusta. Mutta meidän aikamme on nyt semmoinen, että nyt voidaan vapaasti puhua näistä suuremmistakin mysteeriosta, vaikka tietysti älylliseltä kannalta. Tämän todistaa meille meidän aikamme teosofinen liike, sillä juuri tämä teosofinen liike on perustunut suurempien mysteerioiden periaatteelle. Meidän järkemme on nimittäin kehittynyt nyt niin pitkälle, että me kaikki sivistyneet ihmiset, ainakin ajattelevat ihmiset, voimme ymmärtää, että on olemassa semmoinen tajuntatila, semmoinen ikuinen elämä, semmoinen kuoleman jälkeinen elämä, semmoinen Jumalan valtakunta, semmoinen salainen veljeskunta, joka on yläpuolella kaikkia uskontoja ja kaikkia filosofioja ja kaikkia tieteitä ja joka perustuu periaatteellisesti ainoastaan ihmisten veljeyteen ja inhimilliseen rakkauteen.

Niinkuin viime kerralla koetimme esittää, on Kristuksen taivas, se varsinaisesti Kristuksen taivas, joka Jeesus Kristuksen työn kautta tuli eksoteeriseksi, tuli semmoiseksi, että siitä voidaan puhua kaikille ihmisille, yhtä lähellä eläviä kuin kuolleita ja se on avoinna kaikille ihmisille aivan heidän uskonnoistaan, uskontunnustuksistaan ja filosofioistaan riippumatta. Nämä ihmiset, jotka pääsevät tähän Kristuksen taivaaseen, rakastavat elämässään ihmiskuntaa ja elävät siinä rakkaudessa taikka ovat sitten elämässään oppineet, ovat ikäänkuin luonnostaan jo oppineet pahan vastustamattomuuden, ovat oppineet kärsimään nöyrästi, iloisesti ja itse luopumaan kaikesta väkivallasta ja kaikesta pahasta. He ovat siis oppineet olemaan pahaa tekemättä.

He ovat läpikäyneet tuon suuren uskon eli uskossa uudestisyntymisen, Paavalin Damaskus-kokemuksen, joka on antanut heidän tuntea Jumalan Pojan, Kristuksen. Nämä ihmiset, jotka jo eläissään ovat tulleet niinkuin sanomme yhteyteen Jumalan Pojan eli Kristuksen kanssa, Kristus-prinsiipin kanssa, elävän Kristuksen kanssa, nämä ihmiset, vaikeivätkä he olisi Kristuksesta, Jeesus Kristuksesta mitään kuulleetkaan, eivät kuollessaan kadota tajuntaansa, koska he ovat jo eläissään yhtyneet korkeampaan itseensä, vaan he tietysti kulkevat kuoleman porttien läpi ja tulevat heti taivaan portille, Kristuksen, Jumalan Pojan eli Jumalan valtakunnan portille.

Näitä asioita koetimme viime kerralla esittää. Nyt on meidän tällä kertaa kohdistettava huomiomme aivan toiseen asiaan, nimittäin siihen, miten kaikkien tavallisten ihmisten käy? Mehän ymmärrämme, että nuo ihmiset, jotka elävät rakkaudessa ihmiskuntaa kohtaan, jotka elävät pahaa tekemättä, jotka ovat uudestisyntyneitä, ovat harvoja valituita. Sanoihan Jeesuskin, että monet ovat kutsutut, mutta harvat valitut. Sanoma näistä suuremmista mysteeriöistä kulkee kyllä ulos maailmaan, mutta eivät läheskään kaikki ihmiset ymmärrä sitä sanomaa, eivätkä osaa sitä vastaanottaa. Siis meille jää tuo kysymys ratkaistavaksi, miten kaikkien muiden ihmisten käy? Onko heidän suhteensa kuolemaan millään tavalla muuttunut Jeesus Kristuksen työn kautta, vai onko se aivan samanlainen kuin se ennen on ollut vanhojen uskontojen, vanhojen profeettain aikoina, kaikkien muinaisten mysteeriöiden aikoina? Onko siinä avautunut jotakin myöskin suurille joukoille? Kohdistuiko toisin sanoen Jeesus Kristuksen työ parhaasta päästä juuri valittuihin, juuri hänen opetuslapsiinsa, vai kohdistuiko hänen työnsä myöskin kaikkiin toisiin ihmisiin? Kuinka tämä asia on ymmärrettävä ja mikä tämän asian suhteen on totuus? Tämä on asia, joka todella kaipaa tutkimustamme, joka on tutkimuksemme arvoinen ja jota meidän totuuden etsijöinä täytyy tutkia.

Olemmehan me nähneet pitkin ihmiskunnan historiaa, että kaikki suuret Jumalan pojat ja Vapahtajat, kaikki suuret viisaat ovat koettaneet kukin omalla tavallaan auttaa ihmiskuntaa. He ovat tietysti auttaneet sitä okkultisemmassakin merkityksessä siinä, että he ovat taas muistuttaneet maailmaa tiestä ja avanneet ihmisille tien salaiseen veljeskuntaan, vaikkakin harvoille valituille, opetuslapsille, mutta he ovat myöskin auttaneet ihmisiä antamalla heille joitain neuvoja, joitain siveellisiä sääntöjä ja käskyjä, jonkun elämänymmärryksen, jonka kaikkien on pitänyt vastaanottaa. Sillä tavalla he ovat aina koettaneet auttaa ihmiskuntaa. Heidän apunsa ja heidän työnsä on täten jakautunut kahtia, esoteeriseen ja eksoteeriseen.

Kuinka on nyt Jeesus Kristuksen laita? Meidän täytyy muistaa eräs asia. Ei ollut kukaan ihminen, ei kukaan suurista viisaista, ei kukaan Vapahtajista rakastanut ihmisiä niin paljon kuin Jeesus Natsarealainen. Ei ollut kukaan uskaltanut, ei ollut kukaan osannut rakastaa niinkuin hän. Sentähden hänen asemansa tuli erikoiseksi, sentähden hänen vaikutusvaltansa ihmiskuntaan tuli erikoiseksi, sentähden hän osasi ottaa Jumalan Pojan kokonaan omaan itseensä, sentähden juuri, että hän rakasti niin sanomattomasti. Toiset Vapahtajat ennen Kristusta olivat aina ajatelleet samalla oikeutta, he olivat aina pitäneet mielessään myöskin karman suuren lain, jumalallisen järjestyksen maailmassa ja he olivat aina itse alistuneet karman alle. Eivät he koskaan olleet ajatelleet, että he tahtoisivat karman voittoa. He olivat tietysti karman itsensä suhteen voittaneet, mutta heidän päähänsä ei pälkähtänyt tuo ajatus, että he olisivat tahtoneet karman työtä ihmiskunnan suhteen helpottaa ja saada kuin uuteen uomaan. Sellaista he eivät ajatelleet. Jeesus Kristus oli ensimmäinen, joka niin rohkeasti monien tuhansien vuosien aikana oli pohtinut tuota kysymystä eikö ihmisiä voisi vielä enemmän auttaa.

Hän katseli miten oli ihmisten laita tässä jokapäiväisessä elämässä. Missä oli se äiti vanhoina muinaisina aikoina, jossa

äidin rakkaus oli elänyt, missä oli se äiti, joka ei olisi tahtonut lapsensa puolesta kärsiä, joka ei olisi tahtonut lastaan varjella kärsimyksistä, turhista kärsimyksistä, missä oli se äiti, joka ei itse olisi ollut valmis jotakin kärsimään poikansa puolesta, jos hän huomasi, että hänen poikaansa oli johdettu harhateille. Silloinhan äiti kärsi tuskia sydämessään ja hengessään ja hän olisi tahtonut antaa mitä tahansa, jos hän olisi voinut ottaa päällensä nuo kärsimykset, jotka vievät hänen poikansa harhateille, jos hän saisi hänet näkemään ja kulkemaan oikeata tietä. Jeesus oli monissa ruumistuksissaan huomannut, että ihmisten rakkaus saattoi olla niin kiihkeä, että vaikka he eivät suinkaan mitään vääryyttä tahtoneet, niin he olisivat tahtoneet tasoittaa elämän tietä rakkailleen, he olisivat tahtoneet, että heidän rakkaansa olisivat pikemmin ymmärtäneet mikä on oikein, mikä on hyvä ja mikä on totuus. Jokainen ihminen, kun hän ajatteli omaa elämäänsä, huomasi olleensa ajattelematon ja tyhmä. Sen kokemuksen me voimme tehdä tänä päivänä. Me voimme ajatella itsestämme, että kuinka minä saatoin olla niin ajattelematon ja tyhmä, kuinka minä saatoin antaa tuollaisen asian houkutellessa itseäni, kuinka minä en näe selvemmin ja minkätähden ei ollut ketään, joka olisi saanut minut rakkaudella kääntymään pois harhateiltä. Miksikä minä olen näin syntiä tehnyt ja näin paljon elämässäni erehtynyt, miksikä en ole nähnyt ihannetta, miksikä en ole nähnyt totuutta, miksikä en ole kulkenut sen jäljissä? Silloin voi moni vanhempi ihminen ajatella: Jos olisi ollut joku ystävä, joku omainen, jonka rakkaus olisi ollut äärettömän luotettava, jonka rakkaus olisi ollut lämmin, lempeä ja anteeksiantavainen, joka olisi ollut niin läpeensä hyvä, että hän olisi ymmärtänyt kokonaan, niin minä varmaan olisin säästynyt näiltä erehdyksiltä, tuo ystävä olisi varmaan minua estänyt turhia erehdyksiä tekemästä.

Tietysti on paljon sellaisia filosofeja ja toisiakin ihmisiä, jotka ajattelevat, että turha on sekaantua toisten ihmisten asioihin. On aivan turhaa estää ihmisiä pahaa tekemästä. Turhaa on sanoillaan ja teoillaan koettaa estää, sillä kyllä jokainen ihminen

kulkee omaa kadotustaan kohti, ennenkuin sitten joskus pysähtyy. Kyllä ihminen tekee syntiä, ei toinen voi häntä siitä varjella, jos ihminen ei itse tahdo. Monet filosofit sanovat näin. Mutta tähän voidaan huomauttaa: Tosin ei ehkä voi sanoilla ja neuvoilla niin paljon saada aikaan, mutta ainakin esimerkillä, teoilla. Ehkä sillä tavalla sittenkin voitaisiin kasvattaa ihmisiä paremmiksi, ehkä sittenkin voitaisiin nuoriakin varjella paljosta pahasta ja saattaa heidät kulkemaan tietään suuremmin. Jos emme näin saisi ajatella, silloinhan me olisimme niin toivottomasti erillään toisistamme. Me olisimme niin toivottomasti yksinäisiä. Jokainen olisi niin yksin. – Sinä olet kulkeva yksin omaa kadotustasi kohti. Siinä ei kukaan voi mitään auttaa. Itse sinun pitää nähdä koska sinä saat kääntyä. – Me emme voisi mitenkään auttaa ja palvella toisiamme, jos asianlaita olisi tällainen, näin toivoton. Me olisimme jokainen sielussamme aivan yksin. Mutta jos me ihmiset, niinkuin me tiedämme, että kaikki viisaus aina on opettanut, jos me ihmiset olemme yhtä hengessämme ja jos me olemme kaikki veljiä keskenämme, hyvin riippuvaisia toisistamme, silloin me epäilemättä ymmärrämme auttaa, silloin me epäilemättä neuvomme ja näytämme hyvää esimerkkiä.

Tätä kaikkea oli Jeesus Kristus oman elämänsä aikana ajatellut. Hän oli tuntenut, miten hänen oma sydämensä paloi rakkaudesta ihmisiä kohtaan, niitä ihmisiä kohtaan, niitä sieluja kohtaan, jotka ovat täällä orpoja, jotka ovat tässä elämässä pimeydessä, jotka eivät näe tietä, jotka eivät näe mitä elämä on ja minkälainen ihanne-elämä itsessään on. Jeesus oli aina tällä tavalla miettinyt ja näin tuntenut sydämessään rakastavansa. Sentähden hän myöskin oli ajatellut ja päättänyt, että hän antaa itsensä, hän antaa henkensä ja hän antaa kaikkensa, jotta hän voisi ihmiskuntaa palvella. Hänen suuremmoinen rakkautensa ja itseuhrauksensa vei tähän elämään, jota me nimitämme Jeesus Kristuksen elämäksi, jolloinka siis Jumalan Poika saattoi ruumistua häneen, jolloin siis itse suuri maailman Logos, kosmellinen Kristus saattoi ruumistua häneen, saattoi tulla

hänessä eläväksi. Ei se kosmillinen Kristus mistään paikasta lähtenyt häneen, mutta se saattoi tulla hänessä eläväksi, se saattoi elähdyttää jokaista hänen atoomiansa. Silloin hän toi tuon Kristuksen, Jumalan Pojan suuren, suuren rakkauden tähän ihmiskuntaan, tähän ihmiskunnan sisään ja sentähden Jumalan Poika elää nyt meidän ihmiskunnassamme. Nyt on Jumalan Poika lähellä jokaista ihmistä.

Sentähden voimmekin puhua suuremmista mysteerioista ja sentähden Jeesus myöskin oli tilaisuudessa muuttamaan suuressa määrin niin sanottuja pienempiä mysteerioita, vähempiä mysteerioita, niitä mysteerioita, jotka koskevat meidän tätä fyysillistä elämäämme ja elämäämme tuonelassa, elämäämme kuoleman jälkeisissä kiirastulissa ja helveteissä ja taivaissa ja jälleensyntymisissä. Hän saattoi tuoda jotain omaa siihen kaikkeen. Nyt näkymättömät maailmat, kuoleman jälkeinen elämä on lähempänä hänen tajuntaansa, on lähempänä, jos en sanoisi hänen tajuntaansa niin sanoisin, lähempänä hänen näkymätöntä vaikutusvaltaansa, ja sentähden on luonnollista, että hän juuri tässä näkymättömässä maailmassa tässä kuoleman jälkeisessä elämässä voi tehdä enemmän kuin tässä näkyväisessä maailmassa. Sentähden hän on aivankuin tuonut uutta voimaa, uuden voimavirran, uuden sysäyksen kuoleman jälkeiseen elämään ja kuoleman jälkeiseen karmaan. Voimme sanoa, että hän on jossain määrin jo karman herrana kuoleman jälkeisessä elämässä. Ei millään semmoisella tavalla, että hän pyyhkäisi pois jonkun ihmisen kärsimykset, sillä sitä ei kyllä voi tehdä. Jumalallista karman lakia ei voi muuttaa. Mutta mikä kärsimys on? Kärsimys on itsessään subjektiivinen ilmiö, kärsimys on meidän suhtautumisemme määrättyihin asioihin, jotka aiheuttavat meissä kärsimystä. Jos meillä on kaksi ihmistä ja jos me asetamme heidät kahteen kärsimykseen, samaan tilanteeseen, niin toinen kärsii paljon enemmän kuin toinen. Toinen voi tulla aivan toivottomaksi, hän huutaa ja parkuu noissa tuskissaan, toinen koettaa hillitä itseään, toinen koettaa olla iloinen ja nöyrä keskellä

kaikkia tuskiaan. Ihmiset kärsivät siis eri tavalla. Kärsimys riippuu siis meistä ihmisistä. Ei se riipu ainoastaan ulkonaisista seikoista. Ei kärsimys ole mitään niin objektiivista, että jokainen ihminen välttämättä kärsisi samaa samasta asiasta. Kärsimys ei ole sillä tavalla objektiivista. Kärsimys on subjektiivista ja sentähden toinen voi kärsiä jostain asiasta enemmän kuin toinen. Ihminen voi sentähden oppia voittamaan kärsimykset ja siinä suhteessa me voimme auttaa toisiamme. Mehän voimme auttaa toisiamme kärsimyksissämme ja me voimme auttaa toisiamme oppimaan suhtautumaan oikealla tavalla kärsimykseen.

Nyt meidän täytyy ymmärtää Jeesus Kristuksenkin suhde kuoleman jälkeisessä elämässä. Ei hän nosta meitä pois helvetistä ja ei hän puhalla kiirastulta sammuksiin. Ei hän ole sellainen. Mutta hän koettaa niin asettaa, että me otamme vastaan nuo kärsimykset ihan uudella tavalla, ihan toisella tavalla. Sillä tavalla Jeesus Kristus ei opeta ainoastaan niitä valituista, jotka nimenomaan ovat hänen opetuslapsiaan, vaan sillä tavalla hän tahtoo auttaa kaikkia ihmisiä. Siinä on nyt, kuinka sanoisin, hänen eksoteerisen työnsä okkultinen puoli. Tahdon sitä luonnollisesti tarkemmin selittää. Meillä täytyy vain olla tämä edellytys selvänä. Jeesus Kristus tahtoi kaikella tavalla omassa elämässään, omalla työllään, ei ainoastaan tässä fyysisessä maailmassa, mutta omalla iankaikkisella elämällään, koko ajan todistaa Jumalan rakkautta ja että rakkautta on olemassa.

Nyt me ehkä voimme ymmärtää nämä seikat. Nämä asiat voivat astua ehkä kirkaampaan valoon, jos vähän ajattelemme kristikunnan historiaa. Jos muistamme, niin evankeliumissa sanotaan: Menkää ulos kaikkeen maailmaan ja kastakaa ihmisiä uskoon, silloin he pelastuvat. Tähän lauseeseen, jonka sanat eivät ehkä kuuluneet aivan tällä tavalla, sisältyy Jeesus Kristuksen okkultinen edellytys, jotta hän voisi auttaa. Näkymättömässä maailmassa ei ole kysymys mistään ulkonaisista asioista. Tässä näkyväisessä maailmassa me voimme auttaa toista ihmistä hädässä, jos hän on ilman leipää, niin me annamme hänelle leipää

ja jos hän on ilman vaatteita, niin me annamme hänelle vaatteita. Tässä näkyväisessä maailmassa emme tarvitse kysyä ihmisen näkökantaa antaaksemme hänelle apua. Mutta näkymättömässä maailmassa on hiukan toisin. Siellä ihminen on oma itsensä samalla tavalla kuin täälläkin, mutta koska se maailma ei ole saamalla tavalla objektiivinen kuin tämä näkyväinen, vaan koska se on puoleksi subjektiivinen ja sielullinen, niin tarvitaan aina, että ihminen on itsekin mukana kun häntä autetaan. Tässähän kerran mainittiin eräässä esitelmässä siitä kuinka vaikeata on auttaa ihmistä, auttaa kuollutta, joka on kuollut johonkuhun tapaturmaan. Hän on esim. uponnut aaltoihin. Hän on ollut hyvin peloissaan niinä hetkinä, hän on koettanut niin kauan kuin mahdollista uida ja pelastautua, mutta sitten hän on hukkunut. Silloin nuo viimeiset hetket ovat niin vaikuttaneet hänen tajuntaansa, että hän toisella puolella vielä yhtä mittaa elää tuon saman hetken. Aina hän yrittää ja ui ja sitten hän taas hukkuu ja kuolee ja kun hän herää, niin hän huomaa olevansa uudestaan meren aalloissa. Häntä on hyvin vaikea auttaa, sillä tässä on kysymyksessä tajunnan-tila. Täytyy päästä sisään hänen tajunnan-tilaansa, jotta häntä voisi auttaa. Siihen hänen tajuntaansa ei voi päästä, ellei voi herättää hänen huomiotaan niin, että hän itse myöntyy siihen. Hänen täytyy olla kuin mukana ja ottaa vastaan apua. Eihän ihminen voi esim, pistää leipää toisen suuhun, jos ei toinen ole siinä mukana. Kyllä hänen täytyy itse syödä. Tämä on kuin vertauskuva. Tässä näkymättömässä maailmassa kuolleen ihmisen, vainajan, täytyy itse tajunnassaan myöskin ottaa vastaan tuon avun. Meidän täytyy osata selittää tuolle vainajalle, joka on kuollut aaltoihin, että eihän hän nyt enää huku. Se kaikki on jo tapahtunut ja nyt hänen on rauhoituttava, sillä hänhän on toisella puolen. Sentähden oli Jeesus Kristuksella sellainen okkultinen edellytys, jotta hän voisi omalla tavallaan auttaa ihmistä. Se edellytys on, että ihminen on elämänsä aikana päässyt tietoisuuteen Kristuksesta, Jeesus Kristuksesta. Siis toisin sanoen hänenkin eksoteerinen työnsä rajoittuu niihin, jotka

eläissään kuulevat hänen nimensä. Ohimennen sanoen Jeesus voi auttaa niitäkin sieluja, jotka tulevat toisista uskonnoista, mutta se täytyy silloin tapahtua niiden uskontojen viisaitten Rishien, eli Vapahtajien nimessä. Jeesus on saanut auttajia, niin että me voimme sanoa, että käytännöllisesti katsoen koko Valkoinen Veljeskunta auttaa. Mutta te voitte kuitenkin ymmärtää, että siinä sittenkin voi olla pieni ero ja te voitte ymmärtää, että kaikki eivät, kaikki viisaat eivät ole täydellisesti vielä hyväksyneetkään tätä Jeesus Kristuksen menetelmää. Minä tahdon nyt sitä selittää. Silloin kuten sanottu on hyvä, että me hieman katselemme historiallisia asioita.

Jos muistelemme ensimmäistä seurakuntaa Jerusalemissa, jota ensin johti Pietari ja sitten Jakob, kun muistelemme tätä seurakuntaa, tätä kommunistista seurakuntaa, niin me tiedämme, että kaikista vaikuttavin opetus, opetus, joka kaikista enimmin liikutti n.s. juutalaisia ja muita pakanoita, oli opetus Messiaasta, Messiaasta, Jeesos Kristoksesta, joka oli voittanut kuoleman omassa ylösnousemuksessaan. Tämähän oli se kaikista merkillisin, syvin ja tepsivin opetus. Kristittyjen Messias on kuoleman voittanut. Miksikä tämä oli niin vaikuttava opetus? Sentähden, että ihmisillä oli yleensä, niinkuin historiasta tiedämme, sangen synkkä käsitys kuolemasta. Joskus uskottiin, että oli elämää kuoleman jälkeen. Fariseukset ja Essealaiset uskoivat kuoleman jälkeiseen elämään, mutta oli paljon niitä, jotka eivät siihen lainkaan uskoneet. Jos uskottiin kuoleman jälkeiseen elämään, niin se kuoleman jälkeinen elämä oli heidän mielestään ikävää ja synkkää, se oli hirmuista ja ei siitä juuri voinut mitään tietääkään. Juuri täällä Palestiinassa ja myöskin täällä Euroopassa, pakanamaailmassa, oli kuolemankäsitys kovin epävarma ja hatara. Kuolema tuntui kaikista ihmisistä niin peloittavalta. Se oli kuin vihollinen. Tiedämme esim. vanhoista hautakirjoituksista, esim. roomalaisessa maailmassa, kuinka niissä moititaan Jumalia, jotka ovat ottaneet jonkun nuoren ihmisen pois. „Minähän en olisi suinkaan tahtonut kuolla, mutta

te julmat jumalat otitte minut.“ Oli semmoinen käsitys aikojen kuluessa, että maailmaa hallitsevat jumalat ja maailmaa hallitsevat voimat olivat sangen vihamielisiä ihmisille. Juutalaisten piirissä Jumala oli niin äärettömän ankara ja niin täynnä vihaa ihmisiä kohtaan heidän synneistään, ettei ollut ollenkaan tietoa, mitenkä oikeastaan oli kuoleman jälkeen. Kuolema oli joka tapauksessa synkkä ja hirvittävä. Ei kukaan tahtonut kuolla. Tähän maailmaan, jossa näin selitettiin kuolemaa, tuli sitten kristittyjen ihmeellinen sanoma: Meidän Messiaamme on voittanut kuoleman. Nyt te voitte kuolla rauhassa, sillä hän auttaa teitä. Se oli tämä lisäys – hän auttaa, uskokaa häneen, niin hän auttaa – joka tuli niin mahdottoman suurena lohdutuksena kaikille ihmisille.

Tuohon pietarilaiseen seurakuntaan Jerusalemissa, joka ensin rajoittui enimmäkseen juutalaisiin, n.s. ympärileikattuihin, oli päässyt tuollainen ajatus, että Messias oli juutalainen ja siis juutalaisten Messias. Sentähden tämä heidän Messiaansa tahtoi auttaa heitä ja ei hän kuoleman tuolla puolen tahtonut auttaa pakanoita. Jos joku pakana tahtoi tulla juutalaiseen uskontoon ja tahtoi tulla ympärileikatuksi, niin hän voi tulla kristityksi ja voi tulla Kristuksen auttamaksi. Tällainen ajatus oli päässyt ensimmäiseen kristittyyn seurakuntaan. Ei se ole ollenkaan inhimillisesti, psykologisesti vaikeasti käsitettävissä, kuin se ehkä voi meistä tuntua. Jos kuvittelisimme, että itse olisimme siellä, niin semmoinen ajatus voisi olla hyvin lähellä, että tietysti meitä, joiden luokse Messias on syntynyt, tietysti meitä hän tahtoo auttaa. Sentähden huomaamme, kun Paavali oli saanut tuon ihmeellisen sisäisen käskyn Jeesus Kristukselta itseltään – mene ulos pakanain kesken – että Jerusalemin seurakunta ensin kauhistui. Eihän se sanoma ole pakanoita varten. Sehän on ympärileikattuihin varten. He koettivat sentähden asettaa Paavalille vaatimukseksi, että hänen tuli ensin kääntää pakanoita Mooseksen uskoon ja sitten vasta he voivat saada kuulla Kristuksesta.

Mehän näemme myöskin juuri Uudesta Testamentista, kuinka tämä oli ikäänkuin jonkunlainen riita uskon ja töitten suhteen. Ensimmäisessä seurakunnassa sanottiin, että ei voi saada sitä oikeata uskoa Kristukseen ja tulla autuaaksi ilman töitä ja näillä töillä tarkoitettiin silloin juuri etupäässä sitä, että tuli juutalaiseksi ja noudatti juutalaisia seremonioja, rituaaleja ja sitä jokapäiväistä ohjelmaa, mikä juutalaisilla oli omassa uskossaan. Paavali taasen näki aivan selvästi, ettei niitä seremonioja tarvita, ei niitä rituaaleja tarvita, ne ovat vanhoja Mooseksen asioita. Ei tarvita muuta kuin sitä uskoa. Juutalaiset sanoivat, että tuo usko voidaan saada vasta sitten kun on täydellinen noissa töissä. Paavali taasen sanoi, että usko on pääasia. Nyt me ymmärrämme tämän aivan selvästi, kun ajattelemme tältä kannalta uskoa ja tekoja. Paavali oli tietysti ehdottomasti oikeassa. Emme nyt saa tähän asiaan sekoittaa sitä paljon myöhempää riitaa kristikunnassa uskosta ja töistä, sillä siinähan työt mnerkitsevät jotain aivan muuta. Siinähan emme voi sanoa, että usko vain ilman töitä, niinkuin protestantisessa kirkossa tahdotaan sanoa. Ei siinä tarkoiteta töillä juutalaisia seremonioja. Sillä tarkoitetaan muuta. Silloinhan olisi luonnollisesti aivan väärin sanoa, että usko tulisi vain kysymykseen. Sehän olisi hullua. On hyvin hyvä protestanttisessa maailmassamme teroittaa tuota Jakobin sanaa: – Usko ilman töitä on kuollut – vaikkakin usko Paavalin mukaan on se, joka autuaaksi tekee. Nyt me siis voimme ymmärtää, mitä alkuaan tarkoitettiin uskolla ja töillä. Paavali oli siis luonnollisesti oikeassa kun hän sanoi, että usko ei ole ainoastaan juutalaisia varten, jotka suorittavat noita töitä, vaan usko on vapaasti kaikkia varten, sillä Kristus tuli pelastamaan koko maailmaa.

Mikä se usko sitten on? Nyt kas, niinkuin viime kerralla mainittiin, se usko Paavalin Damaskus-kokemuksen mukaan, se usko, joka vie meidät suurempiin mysteeriöihin ja joka on ovi suurempiin mysteeriöihin, se todellinen usko on meidän tietomme Jumalan Pojasta eli Kristuksesta. Se on meidän henkinen kokemuksemme, jossa me olemme nähneet Kristuksen, jossa me

olemme päässeet yhteyteen Jumalan Pojan kanssa, jossa me siis itse olemme tulleet Jumalan Pojiksi ja tavanneet toisia Jumalan Poikia. Tämä on usko, pistis, Paavalin Damaskus-kokemuksen mukaan, joka avaa meille oven suurempiin mysteeriöihin. Mutta sitä uskoa ei voi ilman muuta tarjota ihmisille. Ei Paavali voinut siitä suorastaan saarnata kaikille ihmisille, sillä sehän on yksilöllinen kokemus, joka tulee silloin kun me olemme valmiit sitä vastaanottamaan, vaan se usko, josta Paavali saattoi kaikille saarnata ja josta ensimmäisessä seurakunnassa Jerusalemissa saarnattiin ja josta saarnattiin kaikille juutalaisille ja josta Paavali saarnasi koko maailmalle, se usko oli hieman toinen. Se ei koskenut suurempia, vaan pienempiä mysteeriöitä.

Mitä ne ovat nuo pienemmät mysteeriöt? Nehän ovat tekemisissä fyysisen, astraalisen ja deevatjaanisen elämän kanssa, toisin sanoen koskevat tätä näkyväistä ja näkymätöntä maailmaa, joissa me aina elämme jälleensyntymisten pyörässä. Mikä se usko on, joka näitä pienempiä mysteeriöitä käsittää? Mitä ne ovat nämä pienemmät mysteeriöt? Pienemmät mysteeriöt tarkoittavat sitä, joka samalla silloin on valmistusta suurempiin mysteeriöihin, että ihminen puhdistaa itsensä synnistä. Ihminen kulkee siis puhdistuksen tietä, luopuu kaikista himoistaan ja haluistaan. Hän voittaa eläimen itsessään, hänestä tulee inhimillinen järkevä olento, hänestä tulee ihmisolento, joka on eläimen voittanut. Useimmissa ihmisissä vielä tänä päivänä hallitsee eläin, eläin, joka on itsekäs, joka on turhamainen, joka on suuttuvainen, joka voi vihata, joka on kateellinen ja nautintohimoinen. Tämä eläin on ihmisissä. Hyvin hyvin monessa ihmisessä se on vielä tänä päivänä. Emme suinkaan ole mitään ihmisiä vielä. Me olemme aivan vain ihmisiksi syntymässä. Me olemme hyvin suureksi osaksi vielä eläimiä ihmisen muodossa. Nuo pienemmät mysteeriöt koskevat juuri tätä meidän eläintämme. Ne koskevat sitä, että meidän pitää puhdistaa sydämemme, meidän pitää saada ulos kaikki se mikä on eläintä, mikä on itsekästä ja mikä on alhaista. Sentähden kaikissa

uskonnoissa on avattu ovi noihin pienempiin mysteeriöihin. On aina sanottu ihmisille millä tavalla heidän tulee luopua pahasta ja synnistä, millä tavalla heidän tulee kasvattaa itseään, millä tavalla pyrkiä ja ponnistaa. Se on siis usko, joka avaa meille pienemmät mysteeriöt. Ensimmäinen kristillinen seurakunta nimitti sitä jo uskoksi. Tämä usko on siis jokin erikoinen keino, menetelmä, jokin semmoinen erikoinen tapa saada ihmisiä innostumaan puhtaudesta ja Jumalasta. Usko pienempienkin mysteeriöiden merkityksessä on merkillinen kannus itsepuhdistukseen sydämensä puhdistamiseksi.

Jos me käymme kristikunnassa ympäri, kristillisessä maailmassa ja katselemme ihmisiä ja kuuntelemme ihmisiä, niin me huomaamme, että tässä kristillisessä maailmassa hyvin paljon puhutaan uskosta. Me huomaamme myöskin, että se usko ei suinkaan aina ole pienempien mysteeriöiden avain. Se ei suinkaan merkitse jokaiselle ihmiselle oman sydämensä puhdistamista. Se merkitsee sitä iloa, sitä innostusta, joka vie sydämen puhdistukseen ja jota usko todellisuudessa on. Mitä usko on, mikä käytännöllinen merkitys sillä muuten olisi? Jokainen todellinen kristitty, jokainen todella kokenut kristitty myöntää tämän. Hän ei puhu tietystikään pienemmistä ja suuremmista mysteeriöistä. Hän tuntee vain ehdottomasti, että usko on jotakin, joka auttaa häntä synnistä pois, joka puhdistaa hänen sydämensä. Se usko siis, jota ensimmäisessä kristillisessä seurakunnassa saarnattiin ja jota Paavali saarnasi pakanoille, n.s. pakanoille, se usko oli juuri uskoa tähän Jeesus Kristukseen, uskoa siihen, että Jeesus Kristus on ihmeellinen auttaja, ihmiskunnan ystävä ja ihmiskunnan rakastaja, että kun häneen uskoo ja luottaa, niin hän auttaa kuoleman jälkeen. Ei tarvitse muuta kuin kääntyä pois entisestä syntisestä elämästä. Minä siitä käännyin ja aivankuin synnyin uudestaan uskossa. Nyt en enää ajattele, nyt en enää tunne, en tee mitään saastaista, en mitään pahaa, en mitään väärää. Usko saa ihmisiä tällä tavalla innostumaan ja se on aina todellista uskoa eksoteerisessa

merkityksessä pienempien mysteerioiden avaimena. On olemassa muuan olento, niin vahva ja niin suuri ja niin puhdas ja niin ylevä tuossa näkymättömässä maailmassa ja vaikkapa myös näkyväisessä, että hän tahtoo ja hän voi auttaa ihmisiä. On olemassa joku sellainen olento, joka rakastaa meitä niin, että hän tahtoo auttaa meitä nyt ja myöskin kuoleman jälkeen. Hän auttaa meitä varmasti, jos me uskomme ja luotamme häneen, niin että me sanomme omalle sydämellemme: nyt minä olen sinun omasi, oi Vapahtajani, Mestarini. Nyt minä en voi olla paha, en voi tehdä syntiä, en voi olla epäpuhdas enää. Minä olen sinun omasi, minä tahdon tehdä sinun töitäsi, tahdon seurata sinua tässä maailmassa.

– Ei tarvitse muuta kuin, että minä sanon näin omalle sydämelleni ja omassa sydämessämme otamme vastaan tuon uskon. Silloin me myöskin näemme, me saamme kokea, että meidän elämämme tässä näkyväisessä maailmassa on paljon helpompi. On helpompi tuollaisen suuren auttajan turvissa voittaa itsensä, sillä hän ei ole mikään semmoinen auttaja, joka ei olisi mitään kokenut, vaan hän on sellainen auttaja, joka on kaiken tämän kokenut ja kaiken voittanut. Hän on ystävä, joka ojentaa kätensä. Sitähän Mestari on. Kun me olemme suuressa ahdingossa ja kun me uskossa käännyimme Mestariimme puoleen, niin Mestari ei heitä meitä, vaan hän tulee. Tämä on ihmisten kokemus näiden 1900 vuoden aikana. Mestari ojentaa kätensä. Mestari itse tai hänen enkelinsä. Se on kaikkien todellisten kristittyjen kokemus. Tämän meidän täytyy ymmärtää. Tähän sisältyy suurempien mysteerioiden salaisuus. Kun ihminen on tällä tavalla ottanut uskossa vastaan, vaikka hän ei suinkaan vielä ole kokenut suurempia mysteeriöitä, vaikka hän ei ole suinkaan kulkenut läpi Paavalin Damaskus-kokemusta, vaan kun hän päinvastoin pyrkii pois alemmasta itsestään – tietysti hän voi langeta ja erehtyä, mutta hän nousee taasen ja ponnistaa – niin hänen kuolemansa on autuas.

Tällaisen ihmisen kuolema on silloin semmoinen, että juuri sinä viimeisenä hetkenä, silloin kun hän on noussut korkeampaan

tajuntaansa ja läpikäynyt menneen elämänsä, kun hän ikäänkuin on nostanut silmänsä näkemään, mitä on hänen ulkopuolellaan, hän näkee Kristuksen, hän näkee itse Vapahtajan, taikka myöskin vain enkeleitä. Hän näkee kuolleita omaisiaan, jotka ovat juuri näitä enkeleitä, jotka tulevat hänen luoksensa tervehtimään häntä. – Tervetuloa nyt meidän luoksemme. – Kuolevan valtaa sanomaton hämmästys ja ilo. Vaikka ihminen on elämänsä aikana saattanut kuulla, että kyllähän sitä kuoleman jälkeistä elämää on olemassa, vaikka hän on voinut uskoakin, että sitä on olemassa, vaikka hän on uskonut Kristukseenkin sillä tavalla kuin todelliset kristityt kristikunnassa ovat uskoneet, niin ei hän sittenkään ole ollut selvillä tästä kuoleman jälkeisestä elämästä. Ei siitä oltu puhuttu niin tarkasti kirkossa. Hän on voinut ajatella, että se on vain sellaista nukkumista. Protestantisessa kirkossa on ajateltu, että se on vain nukkumista, josta Kristus herättää viimeisinä päivänä. Jos hän on ollut todellinen kristitty tässä protestanttisessa kirkossa, niin hän kovasti hämmästyy, kun hänelle yhtäkkiä selviää, että tämä kuolema on suuremmoisen ihana ja kaunis asia, että hän ei suinkaan lähde mihinkään vieraaseen paikkaan, yksinäiseen maan kolkkaan, hän ei suinkaan lähde pois ihmisten luota, sillä onhan hänellä toisella puolella semmoisia ihmisiä, jotka ovat menneet ennen häntä. Nämä ihmiset ovat häntä vastassa kuoleman hetkellä. Sehän on sanomaton onni ja autuus, joka täyttää kuolevan ihmisen juuri silloin. Hän nousee niin mielellään ylös tästä ruumiistaan, aivan pois kokonaan. Suurella ihastuksella hän lähtee noiden toisten luokse. Hänen kuoleman jälkeinen elämänsä saa nyt semmoisen uuden luonteen. Siinä tulee näkyviin Kristuksen työ ja vaikutus.

Ennenkuin vainaja tulee tuon kiirastulen, tuon puhdistustulen eteen, jos hän ei ole puhdistunut jo eläissään, ennenkuin vainaja tulee tuon puhdistustulen eteen, niin hänen elämänsä henkimaailmassa on rikasta. Henkimaailmassa me emme ole välittömässä yhteydessä, ellemme ole saavuttaneet sitä yhteyttä tässä näkyväisessä maailmassa, korkeamman itsemme kanssa,

vaan me olemme ainoastaan persoonallisia olentoja, niitä samoja ihmisiä, joita me olimme täällä fyysisessä elämässämme. Kun me siis olemme elämämme aikana edes jonkun verran puhdistaneet itseämme, niin paljon kuin olemme ennättäneet puhdistaa itseämme kristillisessä uskossa ja huomatkamme vielä: – ei ole eroa siitä, vaikka tämä todellinen usko ja kääntymys tulisi myöhemminkin, vaikka se tulisi vasta keski-ikässä tai myöhemmin, niin se vaikuttaa. On tietysti otettava huomioon, että ihmisen on vaikea päästä mihinkään tällaiseen uskoon, jos hän on sen lykännyt luotaan elämänsä aikana. En minä voi sellaiseen uskoa. Se on silloin tullut vaikeaksi ja hän voi kuolla niin kuin joku pakana. Eihän se ole mitään toivotonta, mutta onhan se paljon vaikeampaa. Hän ei ainakaan tule osalliseksi tästä Jeesus Kristuksen suuresta avusta ja työstä. Mutta kun ihminen on kuollut Kristuksessa, silloin hänen elämänsä astraali-maailmassa, henkimaailmassa, ennenkuin hän tulee kiirastulen eteen, on persoonallisesti rikasta. Ennen on ihmisen elämä ollut persoonallisesti rikasta vasta taivaissa, mutta nyt se onkin jo astraali-maailmassa rikasta. Me emme kylläkään yhtään muutu toisenlaiseksi, vaan me olemme tämä sama persoonallisuus. Me elämme kyllä toisessa ruumiissa, joka on kevyt ja ihana, mutta muuten olemme samanlaisia kuin ennen kuolemaamme. Meidän elämämme on rikasta henkimaailmassa, koska se on järjestetty kulttuuri-elämäksi. Sitä se ei ollut ennen, mutta Jeesus Kristuksen jälkeen on elämä myöskin tuonelassa kultivoitu. Se ei ole järjestetty ainoastaan luonnon mukaisesti, vaan siinä on sellaista inhimillistä järjestystä, joka ilmenee siinä, että ihmiset koettavat toisiaan auttaa. Sentähden siellä on kuin kasvatuserä, kuin koulujärjestelmä. Siellä on monenlaisia työjoukkoja, niin että ihminen kuoltuaan otetaan vastaan kuin lapsi johonkin kouluun. Hänet otetaan vastaan johonkin akatemiaan. Mutta hän ei voi oppia mitään sellaista, joka olisi ulkopuolella hänen persoonallista tajuntaansa. Hän ei voi oppia mitään semmoista uutta, johonka vaadittaisiin välitöntä yhteyttä

korkeamman minän kanssa. Mutta hänen persoonallista tajuntaansa kasvatetaan ja kehitetään, niin että se oppii ymmärtämään tätä kuoleman jälkeistä elämää ja myöskin tätä fyysillistä elämää.

Kun minä nyt näin puhun ja aina kun minä tällaisista asioista puhun, niin se tietysti tuntuu liian ehkä aineelliselta. Se tuntuu siltä kuin se henkimaailma olisi samanlainen kuin tämä fyysillinen, ehkä kyllä vähän hienempi, mutta kuitenkin hyvin samanlainen kuin tämä. Meidän täytyy muistaa, että kaikki on vertauskuvakieltä. Kaikki sellaiset selitykset henkimaailmasta ovat jotenkin epäonnistuneita. Jos me sanomme, että se on ihana kesämaa, niin se on kyllä totta. Mutta jos me sitten ajattelemme, että tämä kesämaa on verrattavissa johonkin ihanaan järven rantaan tässä fyysillisessä maailmassa, niin me olemme erehtyneet. Me emme osaa fyysillisellä kielellä kuvata sitä seikkaa. Tämä johtuu hyvin paljon siitä, että siinä maailmassa on paljon enemmän värejä kuin tässä fyysillisessä, valaistukset ovat aivan erilaisia. Siellä ovat kaikki ulkonaiset objektiiviset suhteet toisenlaisia kuin täällä. Sanokaamme, että minä tahtoisin täällä fyysillisessä maailmassa tavata jotakin henkilöä, jotakin ystävääni. Se ystävä asuu siellä ja siellä. Minä lähdän kulkemaan sille kadulle tai sille seudulle, jossa hän asuu, minä saavun sinne, soitan ovikelloa ja pääsen sisään. Jos ystävä ei ole kotona, niin minä lähdän pois tai jos hän on kotona, niin minä jään hänen luokseen. Toisessa maailmassa vainajat kyllä ovat puetut ja asuvat jossakin asunnossa, mutta jos minä tahdon mennä jonkun ystävän luokse, niin minä en lähde kulkemaan hänen asunnolleen. Jos tuo ystävä asuu jonkun meren toisella rannalla, niin minä en lähde soutamaan hänen luokseen. Vainaja, joka ei vielä ole oikein selvillä kuoleman jälkeisistä asioista yrittää kyllä tehdä jotain sellaista, mutta akadioissa hänelle opetetaan, että mikään semmoinen ei tule kysymykseenkään. Henkimaailmassa ei tarvitse muuta kuin ajatella. Ei tarvitse muuta kuin että minä ajattelen tuota ystävääni. Jos ystävä silloin vastaa minun

ajatukseeni, niin minä olen hetken perästä hänen luonaan. Minä olen hänen luonaan, jos minä olen ajatellut, että tahtoisin olla hänen luonaan. Jos taas tahdon, että hän tulee minun luokseni, niin se tapahtuu. Tämä tapahtuu kuitenkin vain silloin, kun tuo ystävä on voinut vastaanottaa ajatukseni, eikä ole ollut kiinnitetty muihin puuhiin. Tämä kaikki käy silmänräpäyksessä. Ei siinä tarvita rautateitä, automobiileja, eikä muita kulkuneuvoja. – Tällaista opetusta annetaan akadémioissa. Siellä opetetaan millä tavalla tullaan toimeen toisessa maailmassa. Siellä on, niinkuin jo mainitsin, erilaisia työjoukkoja, erilaisia työaloja. Niitä nimitetään usein siellä värien mukaan, on keltaisia, sinisiä, vihreitä, punaisia j. n.e. Sanokaamme esim., että minä tunnen omassa sydämessäni, että minä tahtoisin olla tuon kauniin vaalean vihreän ihmisryhmän työssä mukana. Silloin ei tarvita muuta, kuin että minä menen heidän luokseen ja minä saan opetusta ja neuvoja. Meillä voi olla sellaista työtä, että meidän tulee katsella omaisiamme täällä maan päällä. Meidän tulee kolkuttaa heidän sydämelleen Kristuksen nimessä, heidän sydämelleen, heidän ajatuksilleen. Me ajattelemme ajatuksia ja katselemme jonkun rakkaan ihmisen sieluelämää. Me voimme ehkä nähdä ja me voimme tietää, että tuo omainen ei ymmärrä Kristusta ja Kristuksen työtä. Silloin me saamme tehtäväksemme ajatella jotakin, ajatella Kristusta ja lähettää nuo ajatukset hänen eteensä, hänen sieluunsa, hänen sielunsa silmien eteen. Ehkei hän ollenkaan kuule, mutta voi olla, että hän kuulee jonkun ajatuksen. Elävät ihmiset voivat usein saada ajatuksia kuolleilta omaisiltaan ja ystäviltään.

Tähän suuntaan on siis elämämme toisella puolella. Se on sitä kulttuuria, joka nyt on olemassa ja jossa on hyvin suurena tekijänä meidän teosofinen liikkeemme sen kaikissa haaroissa.